

Anička

u moře

Ivana Peroutková

ALBATROS

Ivana Peroutková

Anička u moře

Ivana Peroutková

Anička
u moře

Ilustrovala Eva Mastníková

Albatros

© Ivana Peroutková, 2010
Illustrations © Eva Mastníková, 2010

www.albatros.cz

ISBN 978-80-00-02563-6

Anička s Tarkem nacvičuje divadlo, ale brzy se dozví nečekanou novinu

Byl podzim. Ze stromů se snášelo barevné listí a mezi ním tu a tam o zem ťukaly kaštiny. Leskly se ve slunci, jeden hezčí než druhý. Anička s Tarkem je po cestě ze školy sbírali a nosili do svého loutkového divadla.

Dlouho nevěděli, jak je v představení použít. Ani Tarek si nevěděl rady, i když měl vždycky tolik bezvadných ná-

padů. Až konečně jednoho dne přišli na něco úžasného. Uvězněnou princeznu zachrání princ Kaštan z Kaštanového království. A to tak, že kaštany nacpe strašlivému drakovi do chřtánů všech tří hlav. Princezna ho bude z temného vězení v jeskyni zpěvem pobízet:

Jen víc a víc, můj princi,

znič tu obludu.

Neváhej a sílu měj,

nebo já už nebudu.

Když pak zabitý drak konečně padne, zazpívají oba oslavnou vítěznou písničku:

Kaštany nás zachránily,

kaštanům my děkujem.

Kdyby s námi tu nebyly,

bylo by nám moc ouvej.

Ale že tu s námi byly,

zpíváme všem kaštanům:

my vás máme tuze rádi,

my vás přímo zbožňujem.

Při téhle písničce zaplaví kaštany celé jeviště. Princ s princeznou mezi nimi budou tančit a nakonec se obejmou a dají si pusu.

Anička s Tarkem si to v zatemněném pokojíčku hned vyzkoušeli. Všechno jim šlo báječně, dokonce společně mlaskli při posledním políbení. Nejdřív je to rozesmálo, ale pak ztichli. Co kdyby si místo loutek dali pusu oni sami? Aniče se zdálo, že se k ní Tarek naklání. Už cítila jeho dech a dívala se zblízka do jeho hnědých očí. A přesto v poslední chvíli ucukla: „Já musím jít.“

„Musíš?“ zaprosil Tarek.

„Fakt musím,“ řekla Anička a honem si oblíkala miki-
nu s kapuckou. Ve dveřích se zastavila a znovu se na Tarka
podívala: „Zítra přijdu a vyzkoušíme to ještě jednou.“

„Tak jo,“ usmál se Tarek.

„A třeba...“ zaváhala Anička.

„Třeba co?“ chtěl vědět Tarek.

„Uvidíš,“ zasmála se Anička. Přehodila si kapuci přes
hlavu a už běžela dolů ze schodů.

Celou cestu domů jí bylo krásně. Listí pod nohama šusti-
lo zamilovanou písničku. Dá zítra Tarkovi pusu? Proč mu jí
vlastně dneska nedala? A proč si říká, že zítra ji Tarek dostane?

Ne, v tomhle se Anička vůbec nevyznala. Jenže to ne-
vyznání se jí moc líbilo. Nejradši by se odpíchla od země,
letěla zpátky a oknem se dívala, co Tarek právě dělá.

Zasněná Anička ani v nejmenším netušila, že až přijde
domů, dozví se, že brzy opravdu poletí. Ale ne na svých
křídlech k Tarkovi. Poletí letadlem a daleko od něj.

Anička otevřela dveře do kuchyně a hned poznala, že se
jí maminka s tatínkem chystají sdělit nějakou důležitou
novinku.

Anička poletí poprvé v životě k moři

Aniččini rodiče se tvářili spokojeně i tajemně, takže ze všeho nejdřív Aničku napadlo, že se ta novinka týká miminka v mamčině bříšku.

„My budeme mít dvojčata?“ vyhrkla udiveně.

„Ne, ne,“ zasmála se maminka.

„Ale něco určitě chystáte, že jo?“

„To máš pravdu,“ přikývl tatínek.

„Mám hádat?“ navrhla Anička.

„Zkus to,“ vybídli ji rodiče.

Jenže Aničku jako naschvál vůbec nic nenapadlo. Co by to mohlo být? Čím by ji mohli překvapit? Po pravdě, v Aniččině hlavě poletovaly samé kaštany a Tarek mezi nimi krčil rameny, že v tomhle jí neporadí.

„Je to něco s naším loutkovým divadlem?“ zkusila se zeptat.

„Ani s divadlem,“ zavrtěla hlavou maminka.

„Nebo...“ Anička si vzpomněla, jak byla na poslední hodině baletu chválená, „nebo něco s mým baletem?“

„Ani s baletem ne.“

„Uf,“ povzdechla si Anička. „Je to aspoň někde tady blízko?“

„Správná otázka,“ podotkl tatínek. „Je to naopak hodně, opravdu hodně daleko.“

„Daleko?“ vytřeštila Anička oči.

Teď už byla úplně zmatená. Překvapení, a daleko? Vždyť to nedávalo smysl! K čemu překvapení, které je daleko?

„Aničko, prober se. Taková chytrá holčička na to přece musí přijít,“ pobízel ji tatínek.

„A co je daleko?“ opakovala skoro nešťastně Anička. Někde daleko za sedmero horami a sedmero moří bylo snad jen Kaštanové království, odkud princ přicválal na bílém koni, aby zachránil princeznu. Anička rozhodila bezradně ruce: „Já nevím. Já se nechám poddat.“

„No dobře,“ usmála se maminka. „Tak, milá Aničko, my jsme se s tatínkem rozhodli, že si všichni tři uděláme takové kratší prázdniny.“

„Jenže to ještě nevíš, kdy a kde budou,“ pronesl významně tatínek. „Za dva dny poletíme k moři do Egypta!“

Anička v úžasu zalapala po dechu: k moři, do Egypta, letadlem, a už za dva dny! To teda bylo překvapení! Anička samým nadšením vyskočila a ve vzduchu si zatočila piruetku.

Ale maminka jí už dál oznamovala: „Zítra po škole spolu pojedeme na velký nákup. Potřebujeme spoustu věcí a tobě bych ráda koupila letní šaty a slamáček.“

„Hlavně nezapomeňte na potápěčské brýle, ploutve a šnorchl,“ připomněl tatínek.

„Na cože?“ tomu poslednímu slovu Anička nerozuměla.

„To je trubička, kterou se naučíš dýchat pod vodou, a pak s ní budeš při potápění pozorovat rybičky,“ vysvětloval tatínek.

„Já už vím, co to je,“ vzpomněla si Anička. „Jé, takže já uvidím zblízka ryby!“

„A taky se projedeš na velbloudovi,“ doplnil tatínek. „A možná se pojedeme podívat na pyramidy nebo na nějakou mumii.“

„Fuj,“ zašklebila se Anička. „To je ta scvrklá mrtvola?“

„No, i tak se to dá říct,“ usmála se maminka.

Jenže Anička se najednou zeptala: „Za jak dlouho se scvrknou kaštany?“

„Proč kaštany?“ nechápali rodiče.

„Ale nic,“ Anička mávla rukou, „to mě jen napadlo.“

Přesto však malinko posmutněla. Ach jo, teď bude muset loutkové divadlo i s Kaštanovým královstvím počkat, dokud se nevrátí zpátky. Ani zítra, dokonce ani zítra s Tarkem nebude, když půjde s maminkou nakupovat. A to chtěla dát Tarkovi první pusu!

Anička si vzdychla: „A jak dlouho u toho moře budeme?“

„Deset dní,“ odpověděli rodiče.

Bylo to málo, nebo moc? Anička si náhle nebyla ničím jistá.

„Aničko, ty se snad netěšíš?“ zeptala se zaraženě maminka.

„Ale jo, těším, jenom... jenom že tam budu sama.“

Maminka s tatínkem se zasmáli: „Prosím tě, Aničko, vždyť ti to uteče jako nic. A kdoví, třeba i tam najdeš nějakou kamarádku.“

„Hm,“ potřásla hlavou Anička. „Možná.“

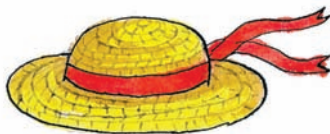
Když se však vrátila do svého pokojíčku, ani o žádnou novou kamarádku nestála. Z kapsy mikiny vytáhla dva poslední kaštánky. Položila je na stůl a bůhvíproč jí bylo skoro do pláče. Pak ale vytáhla svůj deník. Rozvážně ho otevřela a napsala do něj následující řádky:

21. listopadu

Pozitivní letím do Egypta. Nejradši bych byla, kdyby Tarek letěl se mnou. Ale snad mi to usiče. Aspoň sam uvidím ryby, a třeba i nějakou scvrklou mumii.

Ten večer Anička usnula se dvěma kaštánky pod polštářem.

Loučení s kamarády a přípravy na cestu

Druhý den ve škole byla Anička tichá a zaražená. Pořád svou novinku nikomu nedokázala říct. Teprve o velké přestávce všem oznámila: „Já zítra letím do Egypta. K moři. Musím. Teda chci, i když...“

Podívala se na Tarka. Připadalo jí, že posmutněl jako ona včera.

Ale to už se ozvala Katka: „Jé, tam už jsem byla. Poletíte určitě do Hurghady, budete bydlet v hotelu a na snídaně a večere budete chodit do restaurace. Ale je to pěkná nuda. Náhodou Itálie je hezčí.“ Vychloubala se.

Naštěstí ji hned vystřídala Julja: „Mně by bylo jedno, kam bych letěla. Já u moře ještě nebyla.“

A přidala se i Dita: „Ani já ne. Ty se máš. Přivezeš mi něco?“

„To víš, že jo,“ přikývla Anička. „Vždyť mi to uteče.“

Potom se znovu podívala na Tarka. Nic sice neřekl, ale už se na ni usmál.

O další přestávce na ni zavolal a vyšli spolu na chodbu, aby mohli být sami. Zastavili se u okna, které vedlo na školní dvůr. Listí ze stromů opadalo. Na holých větvích krákorali černí havrani. Aničce bylo opět tak zvláště smutno.

„Dneska nemůžu přijít,“ řekla potichu.

„Já vím,“ Tarek zaťukal na sklo okna.

„Dále...“ pronesla Anička a oba se zasmáli.

Anička se k Tarkovi otočila a pokračovala veselejším hlasem: „Za deset dní se vrátím a budeme zase zkoušet. Počkáš na mě?“

„Jasně že počkám,“ potřásl hlavou Tarek.

„Škoda že nemůžeš letět se mnou,“ povzdechla si Anička.

Tarek jenom pokrčil rameny a po chvílce řekl: „Třeba tam najdeš něco, co by se hodilo do našeho divadla.“

„To bych vlastně mohla,“ usmála se Anička. „Já vůbec nevím, jak to tam bude vypadat.“

„Určitě tam bude krásně, uvidíš.“

Znovu se na sebe podívali. Mohli by si dát pusu na školní chodbě? Jenže už začalo zvonit. Honem se rozběhli zpátky do třídy. Ale když byla Anička ve své lavici, Tarek na ni ještě zavolal: „A měj se tam hezky!“

Ten jejich poslední rozhovor Aničce zlepšil náladu. Jak den ubíhal, těšila se k moři čím dál víc.

Odpoledne jely s maminkou do obchodního domu a tam už Anička nadšeně poletovala mezi regály. Vybrala si ten nejhezčí slamáček s červenou stužkou a moc pěkné šaty. Byly žluté s červenými květinami a zipem na zádech, který si dokázala sama zapnout.

V oddělení se sportovními potřebami koupily speciální brýle do vody, ploutve a žlutou trubici na potápění.

Potom spolu sjely po jezdících schodech do drogerie, kde nakoupily opalovací krémy, různé toaletní potřeby a dva nové kartáče na vlasy. Nakonec neodolaly a přikoupily ještě tři velké hebké osušky. V různých barvách, modré, zelené a hnědé, aby si každý poznal tu svou.

Anička si vybrala modrou a byla navýsost spokojená.

Doma si vzala nové potápěčské vybavení do koupelny. Napustila plnou vanu vody. Oblíkla si plavky, nasadila si brýle a pak se sama pokusila zastrčit gumový náustek trubice do pusy. Fuj, tohle nebylo zrovna nejpříjemnější. Aničce připadalo, že jí ta nechutná gumová hmota snad roztrhne pusou. Ale podařilo se. Odvážně se ponořila do vody. S pusou pevně semknutou kolem náustku zhluboka dýchala jen do trubičky. Její dech se ve vodním tichu rozléhal tak hlasitě, jako by jí ani nepatřil. To je jako ozvěna, pomyslela si Anička. A pořád pravidelně dýchala, všelijak se ve vaně otáčela, až si na ten divný pocit při potápění skoro zvykla. Konečně se šťastně vynořila.

Nikdo kromě ní to ještě nevěděl, ale ona ano. Teď už z ní byla opravdová potápěčka.

Anička se k moři těšila ještě víc. Večer pomáhala rodičům balit. Svoje nové šaty a další oblečení srovnala na hromádku a položila na dno velkého kufru. Přibalila i tři nové osušky. Slamáček si připravila na cestu.

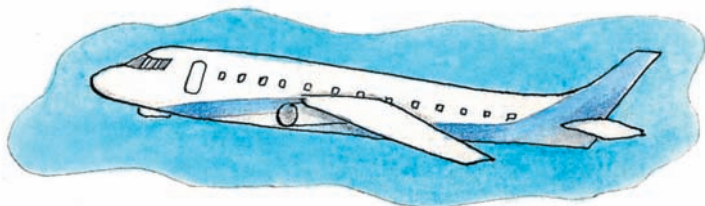
Samozřejmě že si s sebou brala i deník. Ale ten vezla tajně ve svém příručním batůžku. Pozdě v noci do něj napsala tuhle zprávu:

22. listopadu

*Už se umím posápnout. Zítra ráno
lesíme. Jak to tam bude vypadat?
Tárek říkal, že krásně. Musím
přivést něco pro naše loutkové
divadlo. Psala bych víc, ale jsem
strašně ospalá.*

Přesto však Anička přidala do batůžku i ty dva lesklé kaštánky zpod polštáře.

Aniččin první let vysoko do nebe

Nejenže Anička ještě nikdy v životě neletěla letadlem, ale neznala ani letiště. Taková obrovská hala a všude tolik lidí! A všichni někam cestovali a táhli za sebou obrovské kufry na kolečkách jako její tatínek.

„Aničko, hlavně buď pořád s námi, ať se neztratíš,“ připomínala jí neustále maminka.

Anička pokaždé přikývla a přitom zvědavě sledovala, co všechno se kolem děje. Cestující se řadili do dlouhých front a nad nimi se na světelných tabulích objevovaly názvy cizokrajných měst s časy odletů.

„Hurghada!“ ukázal tatínek. „Tam právě letíme.“

Všichni tři se postavili na konec jedné fronty. Ale postupovali docela rychle. U odbavovací přepážky seděla pracovníce v kostýmu a s vysokým zrzavým drdolem. Tatínek jí podal pasy a letenky a Anička zatím sledovala, jak se jejich velký kufr vzdaluje na jezdícím pásu někam pryč.

„Kam zmizel?“ zeptala se polekaně, protože si představila, jak s kufrem mizí i její krásné nové šaty a trubička na potápění.

„Neboj,“ usmála se maminka. „Pro zavazadla je v letadle zvláštní prostor. V Hurghadě si kufr zase vyzvedneme.“

„Doufejme,“ podotkl tatínek.

„Nestraš,“ opáčila maminka.

„Tak vyzvedneme?“ chtěla jistojistě vědět Anička.

„To víš, že ano,“ přisvědčila maminka. „Výjimečně se sice kufr může ztratit, ale nakonec se vždycky najde. Je na něm cedulka s adresou.“

„To je pravda,“ přikývl tatínek a Aničce se ulevilo.

O patro výš je ovšem čekala další kontrola. Museli si sundat boty a projít jakoby prázdným rámem. Když si boty obuli a popošli o kousek dál, tatínek jejich pasy a letenky ukázal dalšímu úředníkovi v prosklené budce.

Anička žasla. Kdyby byla na letišti sama, asi by se tu vůbec nevyznala. Ještěže její rodiče všechno věděli. Jenom nezbyvalo moc času. Společně pospíchali pasáží obchůdků a kavárniček, pak předlouhou opuštěnou chodbou a v další menší hale naposled předložili ke kontrole svoje letenky.

Konečně prošli úzkým tunelem a ocitli se přímo na palubě letadla.

No, Anička byla trochu zklamaná.

Zvenku letadlo působilo mnohem mohutnějším dojmem. Uvnitř to však vypadalo jako ve velkém širokém vagoně, kde se cestující tísnili na úzkých sedadlech.

„Jako namačkané sardinky,“ poznamenala maminka.

Jenže zakrátko Anička poznala, že i tady uvnitř má letadlo ohromnou sílu.

Nejprve z malého oválného okýnka pozorovala, jak se křídlo letadla pohnulo. Letadlo se pomalu sunulo po své rozjezdové dráze. Potom se zastavilo. Všechno ztichlo. Ale za okamžik začaly hučet motory. Burácely víc a víc, už přímo svištěly, a vtom se letadlo rozjelo šílenou rychlostí! Anička ani nedutala. Seděla zabořená v sedadle a s vytřeštěnými očima čekala, jak tahle děsivá jízda dopadne. Až náhle ucítila, že se letadlo odlepilo od země.

A letěli!

Stoupali vzhůru do nebe a do bílých mraků. Země dole se vzdalovala a domy, silnice a auta se zmenšovaly. Nakonec tam dole zmizelo úplně všechno jako to jejich zavazadlo na jezdícím pásu. Z mraků pod nimi se vytvořila

nadýchaná sněhová peřina a nad ní se všude kolem rozprostřela modrá obloha prozářená paprsky slunečního světla.

Anička by si nejradši vytáhla deník a ihned by do něj něco napsala. Co by to bylo? Zapsala by si: Jsem vysoko v nebi. Tak blízko, ale nemůžu se ho dotknout. Nemůžu ani vytáhnout ruku z okýnka. Dívám se. Letadlo s námi pluje jako velká vesmírná loď. Ani bych nepoznala, že letí rychle. Třeba v nebi čas ani neutíká.

Takovéhle myšlenky Aničku napadaly.

Nic z toho si však před rodiči zapsat nemohla, protože deník byl jejím tajemstvím. A tak se jenom dívala, občas si vzpomněla na Tarka a byla zvědavá, co bude dál, až letadlo v Hurghadě přistane.

V neznámé zemi, stýskání a první slzy

Na letišti v Hurghadě si nejprve všichni cestující vyzvedávali svá zavazadla. Přijížděla opět na jezdícím pásu. Naštěstí mezi nimi byl i velký kufr Aniččiny rodiny. Potom Anička s rodiči vyšla z letištní haly ven.

Tady bylo teplo! A tolik slunce!

Anička si hned nasadila nový slamáček. Tak si ho oblíbila, že ho nesundala ani v autobusu, který je měl odvézt do hotelu.

A jeli dlouho.

Aničce to však nevadilo. Všechno, co viděla, vypadalo cizokrajně. Nejdříve projížděli městem, kde ulice lemovaly vysoké palmy a uprostřed náměstí vystříkovala vysoko do vzduchu voda z bílých fontán. Muži tu chodili v dlouhých šatech, které vypadaly jako noční košile. Ženy byly většinou celé zahalené do černé barvy, často jim koukaly jenom oči. A všechny holčičky měly vlasy schované pod šátkem.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.